

Sygn. akt II K 131/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jakub Wąwoźny
Protokolant:	Stażysta Agnieszka Kuc
Prokurator:	

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2017 r.

sprawy **W. S. (1)** syna T. i H., urodzonego (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 marca 2017 roku w C. ul. (...) około godz. 17:20 w ruchu lądowym po drodze publicznej kierował pojazdem mechanicznym O. o nr rej. (...) wbrew orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 13 czerwca 2016 roku sygn.. akt II K(...) zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 244 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **W. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia, to jest występku z art. 244 kk i za to na podstawie artykułu 244 kk i po zastosowaniu art. 37a kk oraz po myśli art. 4§1 kk wymierza mu karę grzywny w wymiarze 60/sześćdziesięciu/ stawek dziennych grzywny przyjmując równowartość 1 stawki w kwocie 10/dziesięciu/ zł;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa/Sądu Rejonowego w Chełmnie/ kwotę 60/sześćdziesięciu/ zł tytułem opłaty, oraz obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70/siedemdziesiąt/ zł.

II K 131/17

UZASADNIENIE

W. S. (1) w dniu 24 marca 2017 roku w C. ul. (...) około godz. 17: 20 w ruchu lądowym po drodze publicznej kierował pojazdem mechanicznym O. o nr rej. (...) wbrew orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 13 czerwca 2016 roku sygn. akt II K (...) zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Zakaz ten orzeczono na okres 3 lat do dnia 23.06.2019r. Oskarżony jechał ze swoją żoną do szpitala.

(dowód: odpis wyroku k. 2, wyjaśnienia oskarżonego, k. 6-7, 17)

W toku postępowania przygotowawczego przesłuchany w charakterze podejrzanego W. S. przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Wyraził także wolę wydania wyroku

skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, składając wniosku o wymierzenie kary grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych przyjmując równowartość 1 stawki w kwocie 10 zł.

Z uwagi na wniesienie przez Prokuratora aktu oskarżenia z wnioskiem w trybie art. 335§2 kpk, sprawa została skierowana na posiedzenie, o którego terminie oskarżony został prawidłowo powiadomiony. Na posiedzeniu Sąd stwierdził, że zachodzą przesłanki do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie uzgodnionej z oskarżonym kary bez przeprowadzenia rozprawy.

Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie opisanego przez niego przebiegu zdarzenia, bowiem nie budzą żadnych wątpliwości, nadto są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uwzględnił także dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Powyższe rozważania dowiodły, że z całą pewnością spełniony został sformułowany w przepisie art. 335 § 2 kpk warunek, by w świetle dokonanych ustaleń okoliczności popełnienia przestępstwa oraz wina oskarżonego nie budziły wątpliwości, oświadczenia dowodowe złożone przez oskarżonego nie są sprzeczne z dokonanymi ustaleniami, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Sąd podzielił, zatem kwalifikację zarzutu aktu oskarżenia, uznając, iż czyn oskarżonego, wypełnił znamiona z art. 244 kk. Niestety, na skutek oczywistej omyłki Sąd ujął w podstawie wymiaru kary art. 4§1 kk. Oczywiście jest, że w chwili popełnienia czynu obowiązywała tylko jedna ustawa karna.

Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie artykułu 244 kk i po zastosowaniu art. 37a kk karę grzywny w wymiarze 60/sześćdziesięciu/ stawek dziennych grzywny przyjmując równowartość 1 stawki w kwocie 10/dziesięciu/ zł. Ponadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa/Sądu Rejonowego w Chełmnie/ kwotę 60/sześćdziesięciu/ zł tytułem opłaty, oraz obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70/siedemdziesiąt/ zł.

Okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych oskarżonego wskazują, iż taka kara jest jak najbardziej zasadna i sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a więc w pełni odpowiadająca dyrektywom sformułowanym w przepisie art. 53 kk.

Do okoliczności obciążających zaliczyć należy uprzednią karalność /k.14/, Do okoliczności łagodzących należy zaliczyć przyznanie się do winy przez oskarżonego.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego jest duży, działał on, bowiem umyślnie w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa, jednak sąd ma na względzie tłumaczenie oskarżonego o konieczności zawiezienia chorej żony do szpitala.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować postawę oskarżonego i wychować go na pełnowartościowego człowieka. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo nie popłaca a z drugiej strony wymiar kary ma kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi, więc o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że prawo karne nie pozostaje na papierze, i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, która oczekuje od sądu by kara ze wszech miar była sprawiedliwa.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa. Analizując tę dyrektywę należy zwrócić przede wszystkim uwagę na kwestię uprzedniej karalności oskarżonego.

Mając na uwadze stanowisko SN(wyrok z 27.01.1970 III KR 232/70), iż wymierzenie kary równej najniższej przewidzianej sankcji karnej może mieć miejsce tylko wówczas, gdy okoliczności łagodzące w sposób bezwzględny dominują nad okolicznościami obciążającymi - Sąd wymierzył karę grzywny uwzględniając możliwości finansowe oskarżonego. W świetle wszystkich przedstawionych argumentów wymierzenie innej kary, byłoby bezcelowe.

Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd wymierzył oskarżonemu karę oscylującą w dolnych granicach ustawowych, uznając, że wymierzenie innej kary nie spełniłoby swoich celów, zaś kara wyższa niż orzeczona nie odpowiadałaby dyrektywom art. 53 kk.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 626 kpk, a o opłacie na podstawie art. art. 3.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23.06.1973 r.